

Maartenskerk

Verkondiging zondag 19 augustus 2018

Marcus 7, 31-37

Teun Kruijswijk Jansen

I

*'Stem als een specht die klopt aan mijn gehoorbeen.*

*Woord dat aanhoudt. God die mij vasthoudt',*

zongen we (Lied 828).

Wat een indringend beeld voor de stem van God;

als een specht klopt Hij aan, 'pokpokpok'.

Ook nog aan mijn gehoorbeen. Dat doet pijn!

Heel soms hoor ik een specht in onze tuin.

Hij klopt en timmert er dan op los.

Ik hoor hem wel, maar waar is'tie?

Ga ik kijken, zie ik hem, soms-even.

En probeer ik een foto van hem te maken,

dan is hij gevlogen!

Hoe gaat dat met de stem van God in ons leven?

Spreekt God – wat een geluk!!

Of is het Heel lang stil, of spreekt God misschien wel nooit,

Dat kan...

Maar dan ineens...

Bevrijdend, klopt zij aan, word je wakker en kun je hem horen.  
Onontkoombaar. Een stem zie je niet, die hoor je!

De specht die aanklopt hoor ik ook in de stem van de profeet  
Jesaja:

*'Houd moed, wees niet bang, hier is uw God..*

*Hij komt u redden.*

*Dan worden de ogen van blinden geopend,*

*De oren van doven geopend.*

*Dan... juicht de tong van de stomme.'* (Jesaja 35, 4-6)

II

We zijn vanmorgen weer op reis met Jezus, zoals Marcus ons dat vertelt. Eigenlijk maakt Marcus in zijn evangelie een beweging van een spiraal die van 'groot naar klein' steeds kleinere cirkels trekt naar een kern.

En die kern is de onontkoombaarheid van het geheim: het kruis waar het naar toe moet gaan, omdat de mensen met Jezus en zijn boodschap niets konden aanvangen.

En dan volgt het bericht van de opstanding met die raadselachtige woorden: *Hij is niet hier, hij gaat jullie voor naar Galilea. Daar zullen jullie hem vinden.*

Vanuit de kern verwijst Marcus dan dus weer naar de buitenste cirkels.

En daar zijn we nu in dit verhaal: in 'de tien steden', een gebied

dat gerekend werd tot 'groot-Galilea', zeg maar 'regio Galilea'.  
In ieder geval niet in de 'stadsagglomeratie Jeruzalem', met  
zijn tempel, het centrum van de eredienst en kenniscentrum  
van de geloofsleer.

De grenzen tussen joden en heidenen zijn in dit gebeid  
vervaagd. Galilea... het land achter Gods rug.

God spreekt hier niet..vanzelfsprekend.

Er zijn wel veel goden, maar ze laten niets weten.

Ze ontvangen alleen maar.

Dat land kennen we trouwens wel, dat land waar God niet  
vanzelfsprekend spreekt, want toevallig wonen wij daar ook!  
En dat is niet gemakkelijk. Je zou wel willen dat God wat  
duidelijker zou spreken. Is't ie er nog wel? Hoort God me nog,  
of bid ik maar wat in het wilde weg?

Marcus vertelt ons in deze ,zeg maar, *genezings-gelijkenis*,  
dat echt geloof ontspringt, en zich hernieuwt, daar waar God  
verborgen is.

Waar God 'is', maar pas dan is het geloof, **in** die verborgenheid,  
in staat om open te gaan, en ook voor anderen te ontsluiten.

Wat gebeurt er hier, wat vertelt Marcus ons over die  
'ontsluiting', over die 'geboorte' van geloven?

Er wordt iemand bij Jezus gebracht die doof was en gebrekkig

sprak, en Jezus wordt gesmeekt hem de hand op te leggen.

Dat is al wat: dat Jezus door dat zootje ongeregeld, die 'gelovigen zonder diploma', gezocht wordt.

Maar dat doet Jezus niet zo maar op verzoek, de hand opleggen waar iedereen bij is.

Hij neemt de mens apart.

Wil hij niet voor een wonderdokter doorgaan, als een genezer uit die tijd?

Hij geneest immers nooit 'beroepshalve' en dus ook niet voor geld. Hij vermijdt alle sensatie. Geen 'Hart van Nederland', en ook 'Kijken in de ziel' worden er buiten gehouden.

Jezus wil niet dat er propaganda voor hem wordt gemaakt.

Zo wordt de weg vrij gemaakt voor de betekenis van Jezus' genezingen als *teken*, als onderdeel van een boodschap. De symboliek van het doof- en stom-zijn is sprekend voor ons. Doordat de communicatie met een medemens afgesneden is, is deze ziekte een pakkend beeld van het isolement waarin de mens uit zichzelf opgesloten zit.

Jezus steekt vingers in de oren, met zijn speeksel wordt de tong aangeraakt. Jakkas!

Niks hand opleggen, maar een hele fysieke, ons te plastische weg, maar wel: heel de mens, heel de schepping: geen vergeestelijking!

Wat in de buiten-bijbelse genezingsverhalen magische praktijken zijn, wordt hier in fysieke symbooltaal gezegd dat Jezus zich met hem verbindt, onontkoombaar.

Er is heel persoonlijk contact tussen de Verlosser en de verlossing-behoevende mens.

En wat zo onthullend is: er is van enig geloof van de zieke geen sprake! Jezus geneest gewoon een ziek mens, en daaraan... hebben we genoeg.

Met name Marcus zegt daarbij dat de natuurlijke gaafheid door Jezus hersteld wordt, en geeft hem zo als schepsel van God aan de gemeenschap terug als volwaardig mens en medemens.

Wat vreemd toch dat dit weer verborgen moet blijven! Het is toch *gaaf* als dat gebeurt! Daar moet voor de Jezus-beweging toch *mnt* uit te slaan zijn, en succes?

De sfeer van geheimhouding kan ons echter zeggen: het gebeurt nu *nog* zo! Deze genezingen gebeuren nu nog, maar verborgen, apart, buiten de massamedia.

Stel dat elk smeekgebed van ons verhoord zou worden?

Het christendom zou nogal succes hebben, wat Jezus hier dus schuwt.

Zou er sprake zijn van echte godsdienst of echt geloof als we

een god vereren die ons altijd onze zin geeft? Een wensgod?  
Mogen wij, mag onze gemeente die verborgenheid van het  
geheim van Christus met zich mee dragen *zonder* spectaculaire  
gebeurtenissen, terwijl er in het verborgene de wonderen  
zeker wel gebeuren?

Waar ik de specht ineens hoor kloppen, aan mijn gehoorbeen,  
Onontkoombaar.

waar een mens uit zijn geslotenheid en doofheid loskomt  
een mens wakker wordt voor God, voor zichzelf,  
beschikbaar wordt voor zijn zusje en broertje medemens..  
waar ik echt naar hem of haar leer luisteren...

Waar in ons spreken weer de waardigheid van het menselijk  
woord hersteld wordt en wij 'recht', dat is 'goed' ,  
'oorspronkelijk' leren spreken, desnoods door het stof durven  
gaan.

Daar vindt echte verlossing plaats, daar geschiedt in het  
verborgene weer het wonder.

### III

Zo is Jezus niet het eindpunt van de beweging.

Hij zet zichzelf niet in het midden.

Hij richt zijn ogen naar de hemel, de oorsprong, de oneindige  
openheid die veel groter is dan wij zijn. Gods grote boek.

Hij zuchtte. Van onmacht? Van verlangen? Hoe dan ook:  
biddend. En hij zegt een onverstaanbaar woord: *Effatha*.

Ga open! En de hemel ging open, en deze mens ging open.

Dit gebeuren blijkt niet tegen te houden.

Het maakt meteen de tongen los van de menigte die de man gebracht had.

Hoe meer Jezus probeert tegen te houden, hoe meer ze het rond vertellen. Zo gaat dat als we de specht hebben horen kloppen.

Zij gingen wat ze hadden gezien rondvertellen in Galilea, in het Tienstedengebied.

En hoe meer hij het tegenhield hoe geestdriftiger ze werden.

Geweldig wat hij gedaan heeft:

Doven laat hij horen en stommen laat hij spreken! Ook ons.

*'Woord dat aanhoudt. God die mij vasthoudt.'*

Ik heb graag gebruik gemaakt van het boek: *de weg van de Dienaar* van Luc Geysels, Leuven 1997.